

Tóm tắt:

Chàng sinh viên Trung Quốc Yin được mời đến dự một buổi tiệc. Anh muốn làm quen với những vị khách của buổi tiệc nhưng tiếc thay, lại chẳng biết cách bắt liên lạc với người khác như thế nào. Tình cờ, một cô bạn học đến bắt chuyện với Yin. Anh chợt nhận ra sự khác biệt trong cách giao tiếp với người lạ ở nước Đức và quê hương anh.

Người dẫn chuyện: Yin được một người bạn cùng lớp mời đi dự tiệc. Tuy nhiên, ở đó, anh chẳng quen ai. Anh chỉ biết đứng dựa tường và quan sát mọi người.

Yin (Suy nghĩ): Ở đây người ta đứng tụ lại với nhau thành từng nhóm nhỏ. Mình rất muốn làm quen với mọi người nhưng không thể theo một cách đường đột như vậy. Ừm... Ồ, cô bé ấy đang nhìn mình. Cô ấy có cảm tình với mình ư? Cô ấy lại còn đang tiến gần về phía mình nữa!

Christiana: Xin chào, cậu có phải là ... Yin không? Cậu thế nào rồi?

Yin (Suy nghĩ): Tại sao cô ấy lại hỏi mình như thế nhỉ? Và tại sao cô ấy lại còn chìa tay ra cho mình bắt nữa? Mình có quen cô ấy đâu! Ừm, thật lòng mình chẳng thấy ổn chút nào, nhưng có lẽ tốt hơn hết là nên trả lời...

Yin: Tốt! Nhưng xin lỗi, mình có quen bạn không? Bạn tên gì?

Người dẫn chuyện: Ở Đức, thông thường, đầu tiên người ta sẽ giới thiệu lẫn nhau.

Christiana: Tớ là Chirstiana. Tụi mình vừa dự semina cùng nhau buổi sáng.

Yin: Ồ, xin lỗi, mình không nhận ra bạn.

Chirstina: Sao cơ?

Người dẫn chuyện: Tiếng nhạc to quá làm Christiana chẳng hiểu Yin nói gì. Cô tiến gần về phía anh. Yin thụt lùi lại.

Trong cuộc đối thoại, khoảng cách cơ thể ở Đức gần hơn ở Trung Quốc.

Yin: Mình không nhận ra bạn này.

Chirstiana: À, vậy há!?! Vậy cậu thấy bữa tiệc này thế nào?

Yin (Suy nghĩ): Thật ra từ nãy đến giờ, mình thấy buổi tiệc chẳng có gì hay cả, nhất là tiếng nhạc...

Người dẫn chuyện: Ở châu Á, người ta thường không bày tỏ những cảm nhận tiêu cực của mình. Ở Đức, chuyện đó lại không thành vấn đề. Người ta có thể thoải mái bày tỏ suy nghĩ của mình, chỉ cần điều đó không xúc phạm người khác.

- Yin: Ừ thì buổi tiệc cũng không đến nổi nào... Còn bạn thấy thế nào?
- Christiana: Những bản nhạc này chẳng hợp gu của mình chút nào.
- Yin: Thật ra nó cũng không phải là gu của mình.
- Christiana: Thật không? Chút nữa mình sẽ đến một hộp đêm với những người bạn. Ở đó người ta chơi nhạc Funk và Soul của những năm 70. Cậu có muốn đi cùng không?
- Yin (Suy nghĩ): Í da, vậy còn tệ hơn nữa! Biết thế mình đã không trả lời như vậy...
- Yin: Mình cũng muốn đi chung lắm, nhưng mình còn phải chuẩn bị cho buổi học tiếng ngày mai nữa... Hay để lần sau nhé !?!
- Christiana: Ặc, thôi mà, chắc chắn sẽ vui lắm đó.
- Yin (Suy nghĩ): Thật sự mình chẳng có chút hứng thú nào cả. Nhưng cô bạn này thật dễ thương..
- Yin: Thôi được, mình sẽ đi cùng.
- Christiana: Tuyệt quá! Nào đến đây, tớ sẽ giới thiệu cậu ngay với những người bạn của tớ. Mọi người ơi, đây là Yin. Cậu ấy học cùng lớp với tớ...
- Người dẫn chuyện: Nhờ đó mà cuối cùng Yin cũng tìm được một vài người bạn. Có lẽ đối với Yin cảm giác ban đầu hơi kỳ quặc một chút khi bắt chuyện với người lạ. Tuy nhiên, cậu cũng nhận ra ngay rằng, cách làm quen ở Đức khác với nước mình: nhìn vào mắt nhau, khoảng cách cơ thể, nói thẳng suy nghĩ của mình - và hơn cả, là cách tiếp cận người mới. Bạn không cần phải làm đúng hết tất cả ngay từ đầu. Hãy thử xem.

Autoren:
Christiana Adekunlé, Yinshen Tang, Lukas Sonnenberger

übersetzt von
Mia Nguyen